

Joan BODON

LAS DOMAISÈLAS
roman inacabat

1976

Prefaci

Es sus la talvèra qu'es la libertat

Amb un Bodon entemenèrem la primièra plega d'A TOTS.

Lo n° 20 de la colleccion, per ne marcar d'una pèira blanca la sortida, es encara a Bodon que lo consagram.

A TOTS ça que la deu ben un pauc de son nom a l'autor del darrièr jòc. Vos rapelatz lo poëma. Martí lo canta:

Se demòra res a perdre
jogarem lo darrièr jòc.

Tre Los Contes dels Balssàs, la fe e l'òbra de Bodon èran lo grand saut dins lo voide d'una mena de pari pascalian. O benlèu la partida de cartas que lo paire Misèria jòga amb la Mòrt, per ganhar temps, e tanplan per la colhonar un còp per totes:

Joan estirèt la man. Revirèt la primièra carta que frelhèt. Siaguèt un vailet de picas.

- Vailet de picas! marmonèt lo vièlh... Aquesta carta qu'as causida dòna lo fial de la tia vida...
- Vièlh! cridèt Ardoïn. De que montas lo cap al mieu enfant. Res es pas vertat de las tias pròias.
- Es vertat çò que l'òm crei! respondèt lo vièlh.
- E mai çò que se pòt pas?
- Çò que se vòl se pòt. Las cartas ensenhan lo camin. Lo que ten a còr de lo segre lo sèc.

La mòrt es al cap del camin, dirà un personatge de Las Domaisèlas. Mas aquel caminament d'un èsser per morir (que fa la trama de totes sos romans) es pas tan solitari coma poiriá semblar: A i segre de longa lo nòstre enterrament, siam venguts mai que mai, candidats a la resurreccion. E la fòrça del romancièr foguèt pas solament de nos estreimar totes dins son « ieu, occitans candidats a l'occitanisme; sachèt primièr se reçaupre de nosautres: Sai que el revirava las cartas, mas èra a l'occitanisme de las donar. E l'òbra de Bodon depend benlèu autant de l'istòria de l'occitanisme que çò qu'ela li deu.